

[Hanne Reintoft]

som vejledning for domstolene have været beskrevet.

Vi har også klart manglet en konkretisering af, hvilke handlinger man egentlig havde tænkt sig kriminaliseret i fremtiden, og der kunne have foreligget bedre beskrivelse og udredningsarbejde med hensyn til, hvad der foregår på det privatkapitalistiske overdrev, ting, der kun lejlighedsvis afdækkes som i Glindemann- og Boss-sagerne.

Vi mener altså at have helt klar juridisk dækning for, at vore ændringsforslag vil betyde en skærpelse af lovgivningen, kort og godt, at de udbygget med domstolspraksis ville have givet bagmandspolitiet et mere effektivt værktøj i hænde.

Man kunne godt give sig til at filosofere over det borgerlige flertals ganske betydelige taktfuldhed og hensynsfuldhed over for netop denne kriminalitet i vores samfund, en hensynsfuldhed, som jeg aldrig nogen sinde har truffet hos de samme borgerlige, når det gjaldt vores socialt mere sølle småkriminelle.

Vi vil gerne støtte de socialdemokratiske ændringsforslag, men ikke de konservatives og fremskridtspartiets ændringsforslag, og med hensyn til vores holdning til hele lovgivningen vil vi som i sidste samling selvfølgelig medvirke til en hvilken som helst lille forbedring i vores bagmandslovgivning.

Vi betragter det allerførste ændringsforslag som en ganske ubetydelig lille forbedring, noget bedre bliver det, hvis den generelle bestemmelse går igennem, men vi er under alle omstændigheder bekymret, fordi vi frygter, at lovgivningen skal opstå som et falsum over for befolkningen og give en falsk trykhedsfornemmelse af, at nu har folketinget grebet ind over for bagmændene, så man tror, deres virksomhed ikke eksisterer mere, mens vi i virkeligheden vil se, som det også fremgår af hr. Grells rapporter, at den vil vokse og spire videre.

Jeg undrer mig lidt over, at SF pludselig kaster sig ud i sådan mere traditionelle ekstremistbegrundelser for, at man ikke skal arbejde i parlamentet, og må endnu en gang understrege, at det er kommunisterne klare holdning, at dette, at vi lever i et uretfærdigt samfund, ikke et øjeblik skal afholde os fra at forlange den retfærdighed. Der kommer nok også en dag, hvor vi opnår den.

Wilhelm (VS):

Ved første behandling af dette lovforslag gjorde vi den bemærkning, at det under vores samfundssystem i virkeligheden er en smule kunstigt at prøve at skelne mellem lovlig og ulovlig økonomisk kriminalitet. Jeg er senere blevet opmærksom på, at stort set den samme bemærkning, om end mindre u-diplomatisk, er med i straffelovrådets udtalelse fra sidste år i januar, hvor man siger: „... at det på det nærmeste er umuligt at beskrive i en lovtekst, hvad der gør handlinger på disse forskellige områder strafværdige, bl. a. fordi mange af disse kan ligge meget nær ved normale og dagligdags økonomiske dispositioner.“

Og det er jo lige præcis problemet.

Det er nok lykkedes at give de fleste mennesker i dette land den fejlagtige opfattelse, at med denne såkaldte bagmandslovgivning gør man virkelig noget over et bredt felt imod økonomisk kriminalitet. Jeg vil derfor godt præcisere nogle ting, der ikke er omfattet af det her, og som de fleste mennesker vel havde fundet det rimeligt at tage med. Man rører jo f. eks. ikke ved afskrivningsfiduser, man rører ikke ved kapitalflugt, man forhindrer ikke spekulationslukninger af virksomheder. Al anden spekulation kan også fortsætte som hidtil, hvad dette lovkompleks angår. Man har heller ikke med dette lovkompleks på nogen måde umuliggjort det at tjene en masse penge på at sælge nogle skibe til sig selv til lav pris under en adresse i udlandet og alle de andre ting, der er fremme i tiden nu, hvor nogle har efterlyst, hvad der egentlig er sket, siden man begyndte at tage det her op for et par år siden.

Det er et meget begrænset kompleks, der her er tale om, det er stort set begrænset til, som det står i straffelovrådets udtalelse, de såkaldte formueforbrydelser, i hvert fald når vi taler om den del af det, der ligger i ændringen af den borgerlige straffelov, altså formueforbrydelser, hvor det i princippet er den ene kapitalist, der snyder den anden.

Dertil kommer, at det er endnu mere begrænset, hvis vi ser på det oprindelige forslag. Hvor vidt går det oprindelige forslag egentlig? Det er stadig væk forslag til ændringer i borgerlig straffelov, jeg taler om, det andet med aftaleloven er jo ikke helt så kontroversielt i dag. Det eneste, man sådan